

Slovo života - September 2016

„Všetko je vaše. Ale vy ste Kristovi a Kristus Boží.“ (1 Kor 3, 22 – 23)

Nachádzame sa vo veľmi živej kresťanskej komunite v Korinte s množstvom iniciatív, v jej vnútri pôsobili skupiny pod vedením viacerých charizmatických vodcov. To sa stávalo príčinou napätí a rozdelení medzi osobami a skupinami, kultu osobnosti a túžby vyniknúť. Pavol vystupuje s rozhodnosťou a všetkým pripomína, že v bohatstve a rozmanitosti darov a vodcov, ktoré spoločenstvo má, je niečo omnoho hlbšie, čo ich zjednocuje: to, že patria Bohu.

Ešte raz zaznieva veľké kresťanské posolstvo: Boh je s nami, a my nie sme bezprizorní, siroty, nie sme ponechaní sami na seba, ale sme jeho deti, my sme jeho. On, ako skutočný otec, sa stará o každého tak, aby nám nechýbalo nič z toho, čo je potrebné pre naše dobro. Dokonca oplýva láskou a darmi: „Všetko je vaše – ako hovorí Pavol – svet, život i smrť, prítomnosť aj budúcnosť – všetko je vaše.“ Daroval nám dokonca aj svojho syna, Ježiša.

Áká nesmierna dôvera zo strany Boha, všetko vkladá do našich rúk! No koľko rás sme jeho dary zneužili: až tak sme sa cítili pánmi stvorenstva, že sme ho drancovali a mrzčili, pánmi našich bratov a sestier až tak, že sme ich zotročovali a hubili, až tak sme sa stali pánmi našich životov, že sme ich márnivo a ledabolo prehajdákali.

Nesmierny Boží dar – „všetko je vaše“ – vyžaduje vd'ačnosť. Často sa ponosujeme, lebo nám niečo chýba, alebo sa obraciame na Boha len so žiadosťami. Prečo sa trochu nerozhliadneme vôkol seba, aby sme objavili, koľkými dobrými a peknými vecami sme obklopení? Prečo nepod'akovať Bohu za každodenné dary?

To „všetko je vaše“ predstavuje aj zodpovednosť, ktorá vyžaduje vytrvalosť a starostlivosť o to, čo nám bolo zverené: o celý svet a o každú ľudskú bytosť. Ide o rovnakú starostlivosť, akú Ježiš venuje nám („vy ste Kristovi“) a akú Otec venuje Ježišovi („Kristus je Boží“).

Mali by sme sa vedieť radovať s radujúcimi a plakať s plačúcimi, byť pripravení prijať každý vzdych, rozdelenie, bolesť alebo násilie ako niečo, čo patrí nám, a podeliť sa o to, až kým to nepremeníme na lásku. Všetko nám bolo darované preto, aby sme to priniesli ku Kristovi, čiže k plnosti života a k Bohu, a teda k jeho finálnemu završeniu, a tak vrátili každej veci a všetkým ľuďom ich dôstojnosť a najhlbší zmysel.

Jedného dňa v lete 1949 Chiara pocítila takú jednotu s Kristom, že sa s ním cítila zviazaná tak ako nevesta so ženíchom. To ju priviedlo k myšlienke na veno, ktoré by mala priniesť ako dar, a pochopila, že ním má byť všetko stvorenie! On jej zas prinášal ako dedičstvo celý raj. Vtedy si pripomenula slová žalmu: „Žiadaj si odo mňa a dám ti do dedičstva národy a do vlastníctva celú zem...“ (porov. Ž 2, 8). „Verili sme a žiadali a dal nám všetko, aby sme to priniesli jemu, a on nám dá nebo: my stvorenie, on nestvorené.“

Keď Chiara Lubichová na sklonku života hovorila o hnutí, ktorému dala život a v ktorom zas videla samu seba, napísala: „Aké je moje posledné pranie teraz? Chcela by som, aby Máriino dielo (Hnutie fokoláre), keď sa na konci časov zjednotené objaví pred Ježišom opusteným-vzkrieseným, mu mohlo zopakovať slová belgického teológa Jacquesa Leclercqua – ktoré prijme za svoje a ktoré ma vždy dojímajú: ‚V tvoj deň, môj Bože, prídem k tebe... Prídem k tebe, môj Bože (...) s mojím najbláznivejším snom: priniesť ti v náručí svet.‘“

Fabio Ciardi